

Med bjørnen i biffen

Filmproducenterne må snart tage hensyn til dyrene

Den nye udvikling i filmbranchen har opmuntret mig meget, må jeg sige. For et par år siden var det sådan, at alle filmene tilsyneladende skulle handle om menneskets problemer i den moderne menneskelige verden, De ved. Det var strengt, og ganske langsomt holdt man op med at gå i biografen. På et eller andet tidspunkt har man ligesom set så mange film af Bergman-typen om fremmedgørelse og skyld og vold og skizofreni, at det eneste sted man føler sig nogenlunde naturlig tilpas er i en tegnefilmsbiograf i selskab med Dafny og Søren Spætte.

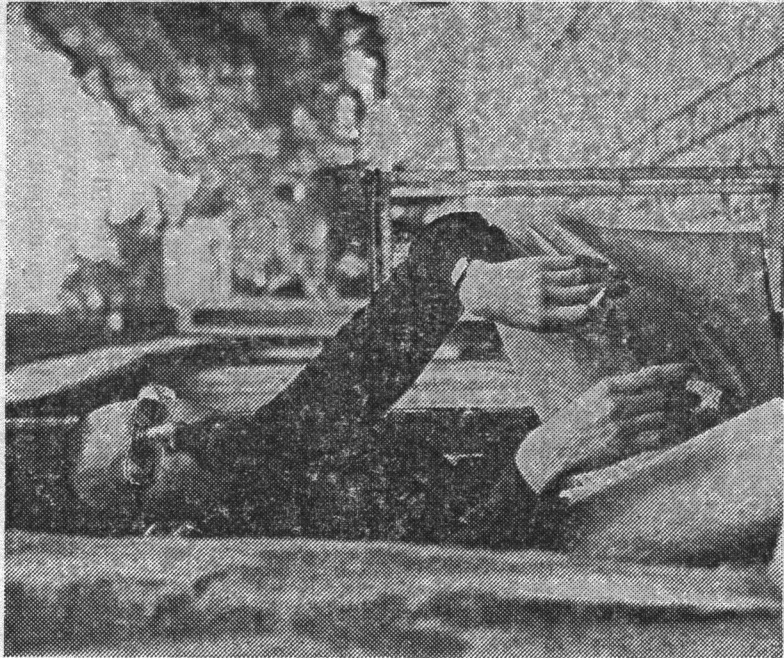
Men som sagt, den nye drejning har reddet meget. Jeg tænker naturligvis på de nye rædselsfilm, dem med dyr der går amok og vil have mennesker i vommen. 'Dødens gab', hvor det var mennesketygende hajer, 'Dødens klør', næste nummer, hvor det er seks meter knogletnussende terror-bjørne — og hvem ved så ellers hvilke King Kong-kolleger, der venter om gadehjørnet næste måned?

Der er jo muligheder nok, og der skulle da ikke være nogen

Fra den nye rædselsfilm Dødens Klør. Heltinden får øje på kløerne på en seks meter høj bjørn.

Af Dan Turell

grund til at holde rædslerne indenfor det sandsynliges rammer, hvorfor det? Sidste år var der, såvidt jeg husker, en pornofilm med en kvinde der havde så store bryster, at hun kunne kvæle mænd med — i dem. Et snildt og drilsk naturens indfald, som sagtens kunne varieres.

Man forestiller sig f. eks. 'Dødens snabel' — filmen om den gale, gamle elefant i Kenya, der fra fødslen har hadet mennesker og har et enestående tag på om dagen at være elskværdig, dresseret cirkuscharme-elefant for om aftenen med et bistert glimt i øjnene at række snablen ind ad folks åbne vinduer og kvæle dem i sengen med et triumferende trompestød. Right on! Elefanter i alle lande, snabel hævi!

Filler man kunne forestille sig 'Dødens tand'. Ved en beklagelig fejl på laboratoriet fumler man med herbicider og sprøjtegift et passende sted, og hugormene udvikler sig pludselig med eksplosiv hast. 12 gange forstørrede hugorme på op til en nat. Landliggerne flygter i rædsel fra Asserbo plantage. Dødens tænder indgenseinde hugge skal for sidste gang!

Filler, bevares. Man kunne ligeså godt arbejde dokumentarisk. 'Dødens stab' f. eks. Filmen om vildmarkens uundværlige renervationsfolk og kloakarbejdere, hyænen og sjakalen, folkene med det beskidte daglige arbejde det er at rydde op i ligdyngerne efter en god gammel dag i den smukke natur. Eller, i langsommere panorening, 'Dødens kryb', den helt naturlige Andy Warhol-film der viser, hvordan det går

til, når en større samling myrer med lang tids sammenlagt arbejdstid tålmodigt fortærer en død menneskekrop.

Naturen er rig og varieret, så heller ikke i de kommende år skal nogen gå i seng uden sit gys. Blot en advarsel til de kommende producenter: jeg har med vilje ikke promoveret tiger-filmen 'Dødens flab' — og det skyldes, at jeg er dyreven. Det hænger nemlig sådan sammen, og det vil enhver indtisk dyrlæge kunne fortælle Dem, at tigre ikke rigtigt kan

tåle menneskekød. De kan finde på at spise det, især når de er gamle og svage og ikke rigtigt kan jage en antilope op længere, men det er usundt for dem, og det ses bl.a. af, at når de begynder at spise mennesker, går deres tænder langsomt i forfald — kødet er for slapt og blødt. Så tag i det mindste en smule hensyn her, ikke. Jeg mener: lidt kan vi jo nok gøre for dyrene, når de nu gør så meget for at more og underholde os.